



မုပိုင်နင်းဆိ

ဘုဇာဟိုဏ်



Buzwa Hotel

ဘူဇွာဟိုတယ်

နာမည်ကြားတာနှင့်တင် ကျောချမ်းချင်စရာကြီးပါ ...

လူပြောသူပြော များကြတာက ... ဒီဟိုတယ်အမည်နဲ့ ဒီဟိုတယ်
ပိုင်ရှင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်က တစ်ထပ်တည်းကျတယ် ... တဲ့။

အရင်းရှင်စနစ်နဲ့ ဘူဇွာလူတန်းစားတွေလိုပဲ ဦးလန်ချက်ရဲ့
စိတ်ဓာတ်က အရင်းရှင်ဆန်သည်။

ကိုယ့်တစ်ဖို့တည်းကိုသာ ကြည့်တတ်သည်။

မိသားစုအပေါ်မှာလည်း ဟစ်တလာလို အမိန့်ပေးပြီး ဆက်ဆံတတ်
သူဖြစ်သည်။

သူ့အမိန့်အာဏာ ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းသလဲဆိုတော့ ဒီဟိုတယ်မှာ
ရှိရှိသမျှဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးဟာ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့ကလေးတွေချည်းပဲ။

ဦးလန်ချက်ရဲ့ ပထမ မဟေသီ ရာထူးကြီးကြီး ရထားသူက ဒေါ်
ပတ္တမြား။ (သူ့ရဲ့နာမည်ပြောင်က ဒေါ်မှုန်ကုပ်) ဦးလန်ချက်က ဒေါ်
ပတ္တမြားရဲ့ ကုန်ထုတ်စက်ရုံမှာ ဝမ်းဆီ၊ နှမ်းဆီနဲ့ နေကြာ ... လို့ခေါ်တဲ့
သားသမီးသုံးယောက်ကို ထုတ်ပါတယ်။

ဝမ်းဆီနဲ့နှမ်းဆီက နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ် ညီအစ်ကိုဖြစ်ပြီး အစ်ကို
ဖြစ်သူက ပေါပေါ၊ ညီဖြစ်သူက ခေါခေါပင်။

နှမ်းဆီရဲ့ ရှေ့သွားတွေက မဆိုစလောက်လေး ခေါ်နေသည်။
(အုန်းသီးလောက်တော့ အသာလေးခြစ်လို့ရလောက်သည်။) သူတို့ရဲ့
ညီမလေး နေကြာက ရုပ်အခံလေး လှသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိသည်။

အဲဒီတော့ ... သူတို့ကို ယောက်ဖခေါ်တဲ့သူတွေ များတာ ဘာဆန်းလို့
လဲ။

နောက်ပြီး နေကြာက အဖေဖြစ်သူရဲ့ စီးပွားရေးကို မျက်နှာလေး
တစ်ကွင်းနဲ့တင် ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာ။

သူ့ကြောင့် ဒီဟိုတယ်မှာ လာတည်းပြီး မပြန်နိုင်ဘဲ သောင်တင်နေ
တဲ့သူတွေက ၅၀% လောက်ရှိသည်။ ဒါကို သူ့အဖေကလည်း သိပုံရ
သည်။

သဟောက်သဟ လုပ်ပြီး ငေါက်ငမ်းခံရတဲ့အထဲမှာ နေကြာတစ်
ယောက်သာ စက်ကွင်းလွတ်သည်။

ဦးလန်ချက်ရဲ့ နံပါတ်နှစ်က ဒေါ်ကေသီတု(နာမည်ပြောင်က ဖွာဖွာ။)
စကားဖွာလွန်းသည်။ လျှို့ဝှက်ချက် မှန်သမျှ သူ့ရှေ့မှာသွားပြော အကုန်
ပေါက်ကြားစေရမည်။ ပိုပိုသာသာလေးတောင် ထည့်ပြောတတ်
သေးတာ။

သူနဲ့ကျတော့ သားသမီးက သုံးယောက်ရသည်။

အမြွှာတစ်စုံပါပြီး နာမည်က ပျံ့နှံ့နဲ့ ဂန်နှံ့။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ညီအစ်ကို
တွေပေါ့။ တစ်နေ့မှာ အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက် ဖက်လုံးနေကြတာ။

အငယ်ဆုံးညီမလေးက ပြာပြာ ... တဲ့။

Gene ပါလာတော့ သူလေးကလည်း သူ့အမေသွေးပါပြီး စပ်စုသည်။

ဝါဒဖြန့်သည်။

ဦးလန်ချက်မှာ သနားတတ်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

သူ့အပြောက မိန်းမတွေမှာ အားကိုးအားထားပြုစရာ ယောက်ျား သားလိုနေလို့ သနားလို့ သူက ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားတာဆိုပဲ။

တော်သေးတာပေါ့ ... နံပါတ်သုံးမှာတင် ဂိတ်ဆုံးလို့။

နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်ထားရတဲ့ မိန်းမက လေးလေးမူ ... တဲ့။

ဦးလန်ချက်နဲ့ဆို ဆယ်နှစ်တိတိကွာသည်။ ခုမှ အသက် လေးဆယ်ပဲ ရှိသေးတာ။

ဒီမိန်းမကို ယူတုန်းက အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိဦးမှာ။

ခုဆို သူ့သားအကြီးကောင်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ... မော်ဒယ် ဘွိုင်းရပ်နဲ့ နာမည်က မိုးစက်ညို။

အလတ်မလေးက နွယ်သာကီ။

သူက ဆတ်ကော့လတ်ကော့မ။

အားလုံးထဲမှာ အကဲဆုံးပင်။

အငယ်ဆုံးကောင်လေးက ဖက်တီး။ (အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်မှာ ပေါင် ၁၅၀ ကျော်ရှိတာကိုး။) ပြန်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲရမယ်ဆိုရင် ...

ဦးလန်ချက်မှာ အိမ်ထောင် သုံးဆက်ရှိပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီမှာ သားသမီး သုံးယောက်စီ ရှိကြသည်။ သုံးဂဏန်းကို တော်တော်တန်ဖိုး ထားတာပဲ။

တူညီချက်တစ်ခုက ဘယ်အိမ်ထောင်မှာမဆို သားနှစ်ယောက်၊ သမီး

တစ်ယောက်စီပဲ ထွက်သည်။

အားလုံးကို တန်းတူညီတူ တန်ဖိုးထားတဲ့ သဘောပေါ့။

ဦးလန်ချက်ရဲ့ အင်ပါယာကြီး ဘယ်လောက်တောင် အင်အားကြီး သလဲဆို .. မိသားစုဝင်အားလုံး ဆယ့်သုံးယောက်တောင် ရှိတာပဲ။

အဲဒီတော့ ... ဘူဇာဟိုတယ်မှာ ဝန်ထမ်းမလိုတော့တာ သဘာဝကျ ပါသည်။

ဦးလန်ချက် မိန်းမသုံးယောက်က အသက်တွေ မတိမ်းမတိမ်း ရှိကြ သလို ...

သားသမီးတွေကလည်း တချို့ဆို တစ်နှစ်ထဲမှာ ပြိုင်ပြီး မွေးထားကြ တာ။

လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် meeting ထိုင်သည်။

အရေးပေါ်အခြေအနေဆို ချက်ချင်း meeting ခေါ်ပစ်လိုက်တာပဲ။

ဥပမာ - သူ့မယားသုံးယောက် ဖက်ကိုက်တဲ့အခါ၊ သူ့သားသမီးတွေ နပန်းလုံးတဲ့ အခါမျိုးပေါ့။

ဆိုင်မဆိုင်တော့ မသိဘူး ...

ကုန်ဈေးနှုန်းတက်ရင်လည်း အစည်းအဝေးခေါ်တာပဲ။

★

ဘူဇာဟိုတယ်ဝင်းအကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘန်ဂလို အလုံးနှစ်ဆယ်ကျော် ရှိသည်။

Family Room, Double Room, Single Room အခန်းပေါင်းစုံရှိသည်။ အခုလို နွေရာသီမျိုးဆို ဟိုတယ်မှာ ဧည့်ကျချိန်ပေါ့။

လှိုင်းပုတ်သံ တဝုန်းဝုန်းကြားမှာ သောင်ပြင်ပေါ် အားအားယားယား ရှိတိုင်း လောင်းကြေး ထပ်နေကြတာက ဦးလန်ချက်ရဲ့သားတွေ။

ဝမ်းဆီက စပြီး -

“ဒီတစ်ခါ ဘာကြေးလောင်းကြမလဲ”

လို့မေးတော့ နှမ်းဆီက

“ဒီည ငါတို့ဘိုးတော် ဘယ်အခန်းဝင်မလဲဆိုတာ လောင်းမယ်”

အမြွှာနှစ်ကောင်မှာ အကြီးကောင်ဖြစ်သည့် ပျံ့ဒူးက ပညာရှိ စတိုင်လ်ဖြင့် သူ့မေးစေ့ သူပွတ်ကာ

“ဒါများကွာ ... အကြားအမြင် သွားမေးရင်တောင် ကြာဦးမယ်၊ မင်းအမေ အခန်းလည်း မဟုတ်ဘူး ... ငါတို့အမေအခန်းလည်း မဟုတ်ဘူး ... သိတယ် မဟုတ်လား”

ဂန်ဒူးလို့ခေါ်တဲ့ ခြောက်တောက်တောက်ကောင်က

“အဟိ ... ဒီညတော့ ဟိုဘွားတော် ထိပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရဆိုလေသည်။ သူက ဆက်ပြီး

“တို့ပါပါကြီးကတော့ စွဲလိုက်တာဟယ် ... လက်တောင် မလည်ဘူး။ ငါလည်း ပါပါးကို အားကျလိုက်တာ”

နှမ်းဆီက ဂန်ဒူးကို မြင်ပြင်းကတ်ကတ်ဖြင့်

“ဘာလဲ ... နင်လည်း မိန်းမသုံးယောက် လိုချင်လို့လား”

“ဟဲ့ ... ငါက မိန်းမယူမလားဟဲ့ ... ယောက်ျားပဲ ယူမှာပေါ့ မသာ ကောင်ရဲ့”

“ဟဲ့ ... ကောင်မ ... နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော် စကားပြောတာ လုံးဝ ဘောင်ကျော်နေပြီ”

“ကျော်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ပါးဆွဲရိုက်လိုက်ရ ခေါ်နေတဲ့သွားတွေ အကုန်ပြုတ်ကျကုန်ဦးမယ်”

“မသာမ ... ဒီလောက်ရွှထနေတာ ဟိုတယ်ကို ကပ္ပလီများ မလာ လိုက်နဲ့ ... သွားသွားပြီး ရောနေတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား .. နင့် ကို ပါပါးနဲ့ကို တိုင်ဦးမယ်”

ဂန်ဒူးကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ

“တိုင်ပေါ့ ... ငါတို့ ပါပါးက သူနဲ့လိုင်းတူတယ်ဆိုပြီး ကျိတ်ဂုဏ်ယူ နေမှာ ... ဟွန်း”

သူတို့အကြီးတွေက အကြီးပီပီသသ အချောင်ခိုနေခိုက်မှာ အငယ် ဆုံး ဖက်တီးလေးခမျာ ဟိုတယ်ဝင်းကြီးထဲမှာ အမှိုက်တွေ လှဲကျင်းနေ ရှာသည်။

နေကြာက သောင်ပြင်ပေါ်သို့ အပြေးကလေး ရောက်လာပြီး လာ ခေါ်သည်။

“အရေးပေါ် ... အရေးပေါ်”

အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ပြန်မေးကြသည်။

“ဘာလဲ ... အစည်းအဝေးခေါ်ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီတစ်ခေါက် အစည်းအဝေးက ကြယ်ငါးပွင့်လောက်ပြ

ရမယ်တဲ့ ... ပါပါးက ပြောတာပဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ တစ်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေး နားရတယ်မရှိဘူး”

ညည်းညူနေတဲ့ နှမ်းဆီကို ဂန်ဒူးမက မကျေနပ်ချက် လက်ကျန်ဖြင့်

“အေးအေးလေး နားချင်ရင် နင်သေမှ ရေခဲတိုက်ပို့ပေးထားမယ်”

“သေနာမ ... ငါ ဆောင့်ကန်လိုက်ရ”

နှမ်းဆီ လိုက်လို့ ဂန်ဒူး ပတ်ပြေးပြေးနေရသည်။ ပြေးနေရင်း ဖက်တီးလေးကို တပ်လှန့်သွားသေးသည်။

“ဖက်တီးလေးရေ ... နားတော့ ... meeting သွားရမယ်ဟေ့”

*

ဘူဇွာ Meeting

ဦးလန်ချက်က ဘဲဥပုံ စားပွဲရှည်ကြီး၏ ထိပ်ဆုံးတွင် ထိုင်နေသည်။

ကျန်သည့် မိန်းမနှင့် ကလေးတွေက အလျဉ်းသင့်သလိုနေရာယူပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

'အဟမ်း ... အဟမ်း ... ရယ်ဒီ ... ဝမ်း တူး သရီး'

ဒေါ်မှုန်ကုပ်က သူ့လင်ကို လှမ်းပြီး သတိပေးသည်။

'ကိုကိုလန် ... မိုက်မရှိဘဲနဲ့ ဘာတွေ အော်နေတာလဲ'

'ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ပြောချင်ဇောက ကြီးနေတော့ ...'

'ကဲ ... ကဲ ... စလိုက်ကြရအောင် ... ပထမဆုံး ဒီလအတွက် နင်တို့ အုပ်စုတွေ ကိုယ့်အသုံးစရိတ် ကိုယ်တင်ပြရမယ် ... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ လား'

ဦးလန်ချက် သတ်မှတ်ပေးထားတာက တစ်မိသားစုကို ငါးသိန်း သုံး ခွင့်ပေးထားသည်။ သုံးစုဆိုတော့ ဆယ့်ငါးသိန်း။

အဲဒီထဲမှာ စားစရိတ်မပါ။ စားတာက ဟိုတယ်မှာ ကြိုက်တာ မှာစား လို့ရသည်။ (ဈေးကြီးတဲ့ ကမာတို့၊ ကျောက်ပုစွန်တို့၊ ကျောက်ငါးတို့ မပါ ပါ) 'ကဲ ... ပတ္တမြားတို့အုပ်စုက အရင်စ'

'ဟိုလေ ... ဟို ... ဒီလလေ ... မလောက်ဘူး ကိုကိုလန်ရဲ့၊ လိုငွေနှစ် သိန်း'

ဦးလန်ချက်က စာကြည့်မျက်မှန်ကြီး ကောက်တပ်ပြီး စာရင်း စာရွက်ကို ပြူးပြဲကြည့်သည်။

'ဟာ ... မင်းဟာက မျက်နှာပေါင်းတင်တာက တစ်လကိုငါးကြိမ်၊ မလွန်လွန်းဘူးလား'

'မလွန်ပါဘူး၊ ဒီလိုမှ မတင်ထားရင် တင်းတင်းရင်းရင်းမရှိရင် ဟို ကောင်မတွေက ကြောသွားမှာပေါ့'

'ဆံပင်ကောက်ခက ငါးသောင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်းဆိုးတာက တစ်သောင်းခွဲ၊ သောက်ကျိုးနည်း ... အဲဒါ အသုံးမဟုတ်ဘူး အဖြုန်းဖြစ် သွားပြီကွ၊ နားလည်လား'

'အို ... မြားပဲ ဖြုန်းတာမဟုတ်ဘူးလေ ... ကိုကိုလန်ရဲ့ သားနှစ် ကောင်ကို တစ်လ မုန့်ဖိုး တစ်သိန်းစီ ပေးရသေးတာ'

'တစ်သိန်း ... များတာပေါ့ကွ၊ ငါးသောင်းစီပဲပေး၊ ဘာမှ သုံးစားလို့ မရတဲ့ကောင်တွေ'

နှိပ်ကွပ်ခံလိုက်ရလို့ ဝမ်းဆီတို့ ညီအစ်ကိုတွေ၏ မျက်နှာမှာ လ ငပုပ် ဖမ်းသွားကြသည်။ ကျန်သည့် အကောင်တွေက ပြုံးစိစိဖြင့် ဝိုင်းဟားကြ သည်။ နေကြာက ပါးနပ်ပြီး လည်သူမို့ ...

'ပါပါး ... မီးလည်း ငါးသောင်းပဲလားဟင်'

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်မေးတော့ ဦးလန်ချက်က

'ငါ့သမီးက အစွမ်းအစရှိတယ်လေ ... ပါပါးရဲ့ စီးပွားရေးကိုလည်း အထောက်အကူပြုတယ် ဆိုတော့ နှစ်သိန်းယူလိုက် ... ဟုတ်ပြီလား'

နေကြာမျက်နှာလေး နေရောင်ဆမ်းလို့ လန်းသွားသည်။ နှမ်းဆီက

မကျေမနပ်ဖြင့် -

'မျက်နှာလိုက်တာလွန်ရော သားသမီးချင်း အတူတူကိုများ'

ဦးလန်ချက်က ဒေါ်ဖွာဖွာတို့ သားအမိကို စာရင်းတင်စေသည်။

'ဖွာတို့လည်း မလောက်ဘူး မောင်ရဲ့၊ သုံးသိန်းပိုသွားတယ်'

'ဘာ ... ရှစ်သိန်းတောင် သုံးလိုက်တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ပြစ်မ်း ... ငါကြည့်ဦးမယ်၊ i phone ဝယ်တာက လေးသိန်းခွဲ ... ဖုန်းက လဲပြန်ပြီလားကွ၊ မင်းလဲထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ'

ဖွာဖွာကလည်း အပြောကောင်းသည်။

'မောင်ရယ် ... ဖွာက ပါးစပ်နဲ့ လုပ်စားနေရတာလေ ... သတင်းပြန်ကြားရေး လုပ်နေရတာ မဟုတ်လား ... လူမြင်သူမြင်ကောင်းအောင် ကိုင်ရတာပေါ့ ... ဟုတ်ဘူးလား'

ဒေါ်ဖွာဖွာရဲ့သမီး ပြာပြာက

'ပါပါး ... သမီးလည်း မုန့်ဖိုး နှစ်သိန်း လိုချင်တယ်'

'တော် ... တိတ် ... နှစ်သိန်း လိုချင်ရအောင် ဒီဟိုတယ်မှာ နင်လုပ်ပေးတာ ဘာများရှိလို့လဲ ... နေကြံ့ကို သွားမတုနဲ့'

'သိပါတယ် ... သိပါတယ် ... သမီး အခု Secretary သင်တန်းတက်နေတယ်။ အဆင်ပြေသွားရင် Boss နဲ့ငြိပြီး ... တစ်လသိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုလည်း အသာလေးရမှာ'

ကျန်တဲ့ သားသမီးတွေက ပြာပြာကို ဝိုင်းလှောင်ကြသည်။

'ရည်ရွယ်ချက်ကကြီးပါ့'

ဂန့်ဒူးလည်း စိတ်ပါလာပုံရသည်။

'ပါပါး ... များကိုလည်း သိန်းတစ်ရာထုတ်ပေး'

'ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ'

'ယိုးဒယားသွားပြီး ဘဝပြောင်းမလို့၊ ပြီးရင် ပြာပြာနဲ့အတူတူ သင်တန်းလိုက်တက်မလို့ ... အဟိ'

ဦးလန်ချက်က သားတော်မောင် ဂန်ဒူးကို အနားမှာရှိသည့် ဝေါလက်ဖြင့် ကောက်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

'အတော် နန့်ချင်တဲ့ အကောင်၊ ကေသီ ... အဲဒီကောင်ကို နင်မထိန်းနိုင်တော့ဘူးလား၊ ငါ လုပ်မိလိမ့်မယ်နော်'

ဂန်ဒူး ခံလိုက်ရတော့ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက ဝမ်းသာကြသည်။ သူတို့မိသားစုတွေက အဲသလို စည်းလုံးကြတာ။ တစ်သွေးတည်း ညီကြတာမှ မဟုတ်တာ။ သွေးတွေက အရောရောနှော နေလေတော့ထိရင် မီးပွင့်မယ် ဖြစ်ကုန်ရော ...

'ကဲ ...ကိုယ့်လေဒီလေးရော ဒီလ ဘယ်လောက်သုံးလိုက်သလဲ'

ဇနီးအငယ်ဆုံးလေးက မျက်နှာကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ ပြုံးသလို ပြုံးလိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျော်ဟိန်းလို လက်ဆယ်ချောင်း ထောင်ပြလေသည်။

ဆယ်နှစ်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ ဆယ်သိန်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မေမေကြီးနှင့် မေမေလတ် မျက်စောင်းကြီး ချီပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ဟိုဘိုးတော် ဘာများ ပြောမလဲပေါ့။

'ဪ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့မိန်းမ စိတ်ကြိုက်သာသုံး စိတ်

ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲနော်'

အဲဒီ အသံလည်း ထွက်လာရော ကျန်မိန်းမနှစ်ယောက်က

'ကိုကိုလန်'

'မောင်နော်'

'ဒါတော့ လုံးဝမတရားဘူး၊ မိန်းမချင်းအတူတူ သူက တစ်လုံးပိုရှူ
... အဲလေ ... ငါးသိန်းပိုသုံးတာ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး'

ဦးလန်ချက်က လေသံခပ်မာမာဖြင့်

'ဖြစ်သင့်တယ် ... သူက ငါ့ရဲ့လာဘ်ကောင်လေး။ သူနဲ့ယူပြီးမှ ငါ့
စီးပွား ပိုတက်လာတာသုံးပစေပေါ့'

မိုးစက်ညိုတို့ မောင်နှမတွေက လွဲလို့ ကျန်သားသမီးတွေက တိုးတိုး
... တိုးတိုးဖြင့်

'ပေးသုံးမှာပေါ့ ... သူက ဒီည အဲဒီအဆောင်ကို ကြွမြန်းမှာကိုး'

'ဟုတ်ပ ... ညစာအဖြတ်ခံရမှာကို ကြောက်နေတာ'

'အမြဲဘက်လိုက်တယ် ... ဟွန်း'

'တော်ပြီ ... တိတ်ကြ ... နင်တို့ကို ဒီနေ့ခေါ်ရတဲ့ အဓိက
အကြောင်းရင်းက ဒီအပတ်ထဲမှာ ကားတစ်စီးဝင်လာဖို့ရှိတယ် ...
လူလေးဆယ်ကျော်ပါလာမယ်။ အကောင်းဆုံး ဝန်ဆောင်မှုပေးကြ။ နင်
တို့အားလုံးကို ငါတာဝန်ခွဲပေးမယ် ... နားထောင်ကြ'

ဦးလန်ချက် ခွဲပေးတဲ့ တာဝန်နဲ့ လူစာရင်းကို ပြန်ပြီး တွဲပြရရင် -

၁။ ဒေါ်မှုန်ကုပ် - စားဖိုမှူး

၂။ ဒေါ်ဖွာဖွာ - လက်ထောက်စားဖိုမှူး

၃။ ဂွမ်းဆီ - Family Room အားလုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန်

၄။ နှမ်းဆီ - Double Room သန့်ရှင်းရေး

၅။ ပျံ့ဒူး - Single Room သန့်ရှင်းရေး

၆။ ဂန့်ဒူး - Waiter

၇။ မိုးစက်ညို - မန်နေဂျာ

၈။ နေကြာ - ကောင်တာမှာ အလှဆုံးပြင်ပြီး ထိုင်ရန်

၉။ ပြာပြာ - ပန်းကန်ဆေး

၁၀။ နွယ်သာကီ - ဟိုတယ်ဝင်းထဲမှာ ဆတ်ကော့လတ်ကော့ဖြင့်
ဟန်ရေးပြရန်

၁၁။ ဖက်တီး - အမှိုက်လှဲရန်

ဆယ့်နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်လိုနေသည်မို့ အားလုံးက သိချင်
စိတ်ဖြင့် ဝိုင်းမေးကြသည်။

'မေမေလေးက ဘာလို့မပါတာလဲ၊ ထမင်းစားတဲ့အထဲမှာ သူလည်း
ပါတာပဲ'

'သူတို့မှာ အမေးရှိသလို ဦးလန်ချက်မှာလည်း အဖြေက ရှိပြီးသား
...'

'သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်။ သူ့တာဝန်က ငါ့ကို ပြုစုဖို့၊ ဒါပဲ ... ဘာ
မေးစရာရှိသေးလဲ ... မရှိရင် သွားကြတော့ ... ငါ မျက်စိနောက်လာပြီ'

'ဟွန်း ... ခေါ်တုန်းက သူပဲ ခေါ်ပြီး'

'ဟုတ်ပ ... အမျိုးမျိုး ပြောနေတယ်'

'စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့လား မသိဘူး'

*